

után. Egészen a pályaudvar bejáratáig mérészkedtünk, hiszen fél órát is álltunk itt. Összeborulva, komótosan sétáltunk, amíg találtunk egy padot. Dia összehúzta magán a kardigánt, keresztbe tett lábbal az oldalának dőlt, és időnként a számba tett egy gumbékát. Nem sokat láttunk innen a városból, de a szemközti sarkon egy telefonfülke melletti stenciles graffiti újra eszünkbe juttatta, milyen régóta el akarunk ide jönni. Fejben az egész nyarunkat elterveztük, mire visszaindultunk a vonathoz. Szerencsére bőven rászámoltunk tíz percet, mire ugyanis az éjszaka is nyitva tartó három pénztáros közül megtaláltuk azt, amelyik beszélt angolul, és ő kiderítette, hova állt át a szerelvényük, alig egy perc maradt az indulásig.

Szívesen kértem volna tőle egy szálát, de nem ébredt föl, mikor aprót zökkenve beálltunk. Kinéztem az esőverte ablakon, hogy megtudjam, pontosan mikor indulunk tovább, de váratlanul tolatni kezdtünk, és a hirtelen rándulástól majdnem az ölébe buktam. Ekkor nyílt ki a szemem, s rájöttem, csak a fejemet ejtettem a mellkasomra. Ketten maradtunk a fülkében; a kreol fiú és a barátnője a peronon levegőzött.

Álmában végre arccal felém fordult, öntudatlanul szolgáltatva ki magát. Akárha Diát néztem volna, hiszen több mint két éve nem láttam senki mást alvás közben, engem pedig több mint két éve nem látott senki ilyen ártatlanul, hiszen Dia korábban aludt el és később kelt, mint ameddig én álmatlanul tettem-vettem.

Magas homlokát sűrű szemöldök határolta, egészséges kis húspárnák ültek a szemek alatt, hosszú orra a megálmódott horpadások helyett apró göbben végződött. Lilás ajka félig elnyílt, s egy eléje pöndörödő fekete hajszál ide-oda rezdült a légzésétől. A szemét valamiért kéknak képzeltem.

Guruló bőrönd hangjára kaptam fel a fejem. Feketébe öltözött, sovány nő lépett a fülkébe, és szlávosan recsegő angollal kérdezte, van-e szabad hely. Ha nincs lefoglalva, gondolom, szabad, mutattam az alvó melletti ülésre, mert szerettem volna, ha a másik lány és köztem marad egy üres szék. Hatalmas

Kristiina Ehin

MOSZKVÁBA TÁNCOLVA ÉRTEM

Moszkvába táncolva értem
megrabolt, bódult asszony
a metrói égő sötétje
korábban ismeretlen
lángokat szított szememben
már tudom hogy fonódhat kéz a kézbe
hogy suhannak mégis ily könnyen háborítatlan a léptek
kezünk hogy simítja a koldusok kalapját
reggelre Pszkovban a szerelmes éjtől elgörbültek az antennák
szép és világos idő jön
beindítod a verklit
zene szivárog
az ujjaim közül
a szobát bearanyozzák
a nyírfák
árnyaink feketék
feketék
méhek vagyunk, a kaptárba csak pillanatokra
bejutott mézszívók
halak járnak a levegőben
különös, különös út

BALÁZS Anna fordítása

bőröndjén kívül púposra tömött válltáska és egy kis retikül volt nála. Tudtam, hogy segítenem kell majd neki, de csak akkor fordultam feléje, amikor egyenesen rákérdezett, nem tenném-e föl a bőröndjét. A hirtelen felállástól fejembe tódult a vér, egy pillanatra elhomályosult a kabin látványa; be kellett hunynom a szememet, de igyekeztem pislogásnak álcázni rosszullétemet. Helyet csináltam a bőröndnek, majd próbából a fülénél fogva megemeltem. A nő bocsánatkérően mosolygott, hogy ez bizony nehéz. Harmadszorra sikerült csak feltennem a tartóra, de hiába készítettem elő a helyét és mértem ki pontosan a mozdulatot, egy másik táskát így is lesodortam, ami nagy csattanással a lábfejemmen landolt.